

Η “Φωνή Κυρίου” της 7ης Ιουλίου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

7 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3449)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Ὁ σύγχρονος δὴθεν ἐνήλικος ἄνθρωπος, πού πίστεψε ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀνωριμότητά του, εἶναι φυσικό νά δυσανασχετεῖ, ὅταν ἀκούει ὅτι δέν εἶναι τόσο ὥριμος ὅσο νομίζει, καί ὅτι πρέπει νά περάσει κάποια ἀκόμη στάδια ἐνηλικίωσης «ὑπὸ παιδαγωγούς» ὑπακούοντας σέ κανόνες. Κάποτε, βέβαια, ἀναγκάζεται ἐκ τῶν πραγμάτων νά ἀναζητήσει μόνος του τέτοια ἀνεπιθύμητα προγράμματα, ὅπως κάποια θεωρούμενη «μπροστάρισσα» τῆς γυναικείας ἀπελευθέρωσης Γαῖλρίδα συγγραφέας, ἡ

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τη “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της Κυριακής 7ης Ιουλίου 2019, **ὅπως αὐτὴ διεμοιράσθη εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς** ολόκληρης της ελληνικῆς επικράτειας.

ΕΤΟΣ 67ον

7 Ιουλίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3449)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Ὁ σύγχρονος δὴθεν ἐνήλικος ἄνθρωπος, ποὺ πίστεψε ὅτι ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀνωριμότητά του, εἶναι φυσικὸ νὰ δυσανασχετεῖ, ὅταν ἀκούει ὅτι δὲν εἶναι τόσο ὥριμος ὅσο νομίζει, καὶ ὅτι πρέπει νὰ περάσει κάποια ἀκόμη στάδια ἐνηλικίωσης «ὕπὸ παιδαγωγούς» ὑπακούοντας σὲ κανόνες. Κάποτε, βέβαια, ἀναγκάζεται ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἀναζητήσει μόνος του τέτοια ἀνεπιθύμητα προγράμματα, ὅπως κάποια θεωρούμενη «μπροστάρισα» τῆς γυναικείας ἀπελευθέρωσης Γαλλίδα συγγραφέας, ἡ ὁποία, ὅταν ζήτησε νὰ μπεῖ σὲ κλινικὴ γιὰ νὰ ἀποτοξινωθεῖ ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ, εἶπε: «Ἀλίμονο! Γιὰ πρώτη φορά ἀναγκάζομαι νὰ βάλω περιορισμούς στὴ ζωὴ μου, καὶ νὰ τοὺς ὑπογράψω κιόχας».

Τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς σωματικὰ μὲν ἀνήλικης, πνευματικὰ δὲ ὄχι μόνον ἐνήλικης ἀλλὰ καὶ ἐνδόξου ἁγίας καὶ Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τὰ στάδια τῆς –κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο– πνευματικῆς μας ἐνηλικίωσης.

Ἀσφαλὴς φρουρός

Κατ' ἀρχὴν πρέπει, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, νὰ θυμηθοῦμε ὅτι πῆσασθκαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τόσο καθαροί, «ὥστε δὲν εἶχαμε τὴν ἀνάγκη γραπτοῦ νόμου, ἀφοῦ ἐνεργοῦσε κατευθείαν στὶς καρδιές μας ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Θεὸς δὲν ἀπευθυνόταν στοὺς προφῆτες μὲ γραπτὰ κείμενα, ἀλλὰ κατευθείαν ὁ ἴδιος προσωπικά, γιατί ἐβρίσκει τὴν καρδιά τους καθαρὴ. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ Ἑβραῖοι ἔπесαν σὲ βυθὸ κακίας, χρειάστηκαν τὰ γραπτὰ κείμενα καὶ τίς πλάκες τοῦ Νόμου».

Τὴν πτώση «σὲ βυθὸ κακίας» ὁ Ἀπόστολος προτιμᾷ μὲ πιο εὐσχημο τρόπο νὰ τὴν χαρακτηρίσει ὡς ὑποβιβασμὸ σὲ «νηπιότητα». Σ' αὐτὴ τὴν ἀνωριμότητα δὲν ἄφησε ὁ Θεὸς τὸν ἱσὸ του ἀπροστάτευτο, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε τὸν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. γ' 23 - δ' 5)

Κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἅρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δοῦλου, κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἅχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, προτοῦ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω ἀπὸ τὸν νόμον, μέχρι οὗτου ἀποκαλυφθῇ ἡ πίστις. Ὡστε ὁ νόμος ἦτο παιδαγωγός μας ἕως οὗτου ἔλθῃ ὁ Χριστός, διὰ τὴν νὰ δικαιωθῶμε διὰ τῆς πίστεως. Τώρα δέ, πού ἦλθεν ἡ πίστις, δὲν εἴμεθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν, διότι διὰ τῆς πίστεως εἴσθε ὅλοι υἱοὶ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διότι ὅσοι ἐβαπτισθήκατε εἰς τὸν Χριστόν, ἔχετε ἐνδυθῇ τὸν Χριστόν. Δὲν ὑπάρχει Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλλην, δὲν ὑπάρχει δοῦλος οὔτε ἐλεύθερος, δὲν ὑπάρχει ἄρσεν καὶ θῆλυ, διότι ὅλοι σεῖς εἴσθε ἓνας ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐάν δὲ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ, ἅρα εἴσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κληρονόμοι βάσει ὑποσχέσεως. Ἐκεῖνο πού ἐννοῶ εἶναι ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος, δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν δοῦλον, ἂν καὶ εἶναι κύριος ὅλης τῆς περιουσίας, ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν μέχρι τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποῖαν ὥρισε ὁ πατέρας. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἦμαστε ἀνήλικοι, ἦμαστε ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Ὅταν ὅμως συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, τότε ἐστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα καὶ διετέλεσε ὑπὸ τὸν νόμον, διὰ τὴν νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δοῦλοι κάτω ἀπὸ τὸν νόμον, διὰ τὴν νὰ πάρωμεν τὴν υἰοθεσίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέτλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).
